

Arrest

nr. 255 588 van 4 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 28 oktober 2020 en op 18 december 2020. Ook zijn ex-partner en zijn echtgenote dienen op 20 januari 2020 elk een eigen beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 januari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador. U bent op 8 juli 1977 geboren in San Salvador, waar u altijd heeft gewoond. Na uw middelbare studies bent u aan de universiteit computerwetenschappen beginnen te studeren. U behaalde het diploma niet omdat u het laatste specialisatiejaar niet kon afmaken door verplichtingen in uw privé-leven. Vanaf 2002 bent u als informaticus beginnen te werken voor verschillende bedrijven. U zou daarnaast ook als zelfstandige in bijberoep diensten hebben geleverd aan bedrijven op het vlak van informatica.

Vanaf 2006 bent u een relatie begonnen met C.R.M.M. (...). Uit deze relatie werd in 2008 uw eerste zoon C.A. geboren. Intussen was uw relatie met M.M. reeds beëindigd. U was immers verliefd geworden op A.D.C.S.V. (...) en in augustus 2008 zijn jullie met elkaar getrouwd. In september 2008 werd uit dit huwelijk uw dochter D.A. en één jaar later uw zoon I.A. geboren. Na een huwelijks crisis begon u in 2010 opnieuw een relatie met uw eerste vrouw, M.M.. Vervolgens zou uit deze hernieuwde relatie uw derde zoon A.D.J. zijn geboren. In 2012 gingen u en M.M. opnieuw uit elkaar en keerde u terug naar uw tweede echtgenote S.V., met wie u tot op heden getrouwd bent. U blijft een goede relatie onderhouden met M.M. in functie van jullie twee kinderen.

In augustus 2018 zouden enkele bendeleden van MS (Mara Salvatrucha) graffiti op uw huis hebben aangebracht. Korte tijd later zou uw moeder deze graffiti hebben overschilderd. Hierop zou u door enkele bendeleden hierover zijn aangesproken. Ze beschouwden deze daad als een teken van verzet tegen hun praktijken en eisten een maandelijks som van 100 dollar bij wijze van afpersing. In eerste instantie weigerde u in te gaan op hun eisen. In september 2018 werd er bij jullie thuis ingebroken en werd er een grote chaos gecreëerd. In de periode die hierop volgde zou u voortaan elke maand 100 dollar hebben betaald. Op het einde van het jaar werd er een kerstbonus gevraagd van 500 dollar. In 2019 ging het afpersen verder. Op 15 augustus 2019 diende u een klacht in bij de politie naar aanleiding van het feit dat uw bankkaart was gekopieerd en er illegaal geld was afgehaald.

Op het einde van het jaar 2019 diende u een kerstbonus van 1500 dollar te betalen en zou u op 9 december 2019 bij de politie een anonieme klacht hebben ingediend naar aanleiding van deze afpersingen. Op 15 december zou u bij de politie hebben geïnformeerd naar de stand van zaken, maar men liet u weten dat de zaak was overgedragen aan een andere politieagent en deze laatste zou u opbellen om u te informeren, wat evenwel nooit is gebeurd.

Op 4 januari 2020 werd u door twee bendeleden aangesproken over de klacht die u eerder had ingediend. Men zou u en de kinderen met de dood hebben bedreigd en 48 uur de tijd hebben gegeven om de zone te verlaten. Op 6 januari 2020 diende u een tweede klacht in naar aanleiding van de doodsb bedreigingen die u op 4 januari 2020 had ontvangen. Op 7 januari 2020 zouden uzelf, uw echtgenote S.V. en jullie twee kinderen de indruk hebben gekregen dat jullie werden achtervolgd door een auto, toen jullie zelf onderweg waren naar de school met de kinderen. Diezelfde dag zou u van uw ex-partner M.M. een telefoontje hebben ontvangen waarbij ze in paniek liet weten dat zij met haar twee kinderen was achtervolgd door een man met een pistool. Ze zouden naar hun wooncomplex zijn gelopen en de bewaker van dit complex hebben ingelicht. Op 8 januari 2020 zou M.M. op weg naar het oudercontact van één van jullie kinderen op de bus zijn aangesproken door een man die haar liet weten op de hoogte te zijn van het feit dat zij de moeder is van uw kinderen. In paniek zou zij uit de bus gelopen zijn en vervolgens de straat hebben overgestoken, naar de school van jullie kinderen.

Op 13 januari 2020 zouden uzelf, uw echtgenote, uw ex-partner M.M. en jullie vier kinderen vanuit El Salvador via Costa Rica en Spanje naar België zijn gereisd, waar jullie de volgende dag aankwamen. Op 20 januari 2020 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart en uw paspoort. Verder legde u nog kopijen voor van de klachten die u had ingediend op 15 augustus 2019 en op 6 januari 2020. Tenslotte legde u nog een krantenartikel voor in verband met een vermoorde politieagent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van uzelf als zelfstandig informaticus en als informaticus in dienstverband op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar uw profiel als informaticus of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Er dient te worden opgemerkt dat u enkele opmerkelijke verklaringen aflegde die de wenkbrauwen doen fronsen. Daarnaast liet u enkele tegenstrijdige verklaringen optekenen met de verklaringen van uw echtgenote en uw expartner. Deze opmerkelijke en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid jullie asielmotieven.

Vooreerst is de reactie van uzelf en uw echtgenote bij het zien van de graffiti op de muur van jullie huis erg opmerkelijk. Klaarblijkelijk zouden jullie er met elkaar met geen woord over gerept hebben. Toen jullie voor jullie huis aankwamen, zou u de kinderen enkel hebben gezegd dat het niets ergs was, om hen te kalmeren, maar hierna zou u het er niet meer over gehad hebben met uw echtgenote. U werd ter bevestiging nog eens gevraagd of de door u geschetste gang van zaken, hoe opmerkelijk ook, wel degelijk klopte en u bevestigde dit. U lichtte toe dat de wijk waar jullie woonden wordt gedomineerd door de twee rivaliserende bendes (MS en bende 18) en dat jullie er dus aan gewend zijn om ermee te leven. U verklaarde dat het aanbrengen van graffiti op de muren van huizen een manier is van hen om hun territorium af te bakenen (zie notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vragen 78, 90 en 91). Dat jullie hierover in het geheel niet met elkaar besproken zouden hebben, is bijzonder opmerkelijk.

Men mag er redelijkerwijze van uitgaan dat in de context van El Salvador, waar het bendegeweld sterk aanwezig is, het veiligheidsgevoel ernstig wordt aangetast wanneer een eigenaar van een privéwoning plots vaststelt dat een bende deze woning heeft gebruikt om graffiti aan te brengen. Deze vaststelling klemmt dan ook met uw verklaringen als zouden u en uw echtgenote er verder geen aandacht aan hebben geschonken. Uw echtgenote liet in dit verband optekenen dat jullie er weliswaar over hebben

gepraat, maar zonder enige diepgang. Zij ontkende dus dat er door jullie met geen woord over werd gerept, maar ook bij haar verklaringen komt naar voren dat jullie er klaarblijkelijk niet veel aandacht aan schonken, hoewel ze ook liet optekenen nooit te hebben verwacht dat er ooit bende graffiti op jullie huis zou worden aangebracht (zie notities persoonlijk onderhoud 2011880B, vragen 76-83). Ook haar verklaringen zijn dan ook erg merkwaardig te noemen.

Vervolgens is het erg opmerkelijk dat uw 71-jarige moeder spontaan en op eigen initiatief de graffiti zou hebben verwijderd van de muur van jullie huis door erover te schilderen. Bovendien deed ze dit zonder u hierover eerst te consulteren. Dat een bejaarde vrouw dit initiatief neemt, waarbij ze eerst verf dient te gaan kopen in de winkel, vervolgens de verfwerken dient uit te voeren en dit allemaal zonder enige hulp en zonder uw voorafgaande toestemming, is al zeer opvallend. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde enkel dat uw moeder een ongelooflijk iemand is die heel veel voor jullie doet (zie notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vragen 94 en 102). Deze uitleg overtuigt niet. Dat ze dit klaarblijkelijk heeft kunnen doen zonder enig probleem in een wijk die door de bendes zou zijn gedomineerd, is al evenzeer opmerkelijk. Men zou immers redelijkerwijze verwachten dat de bendeleden deze opvallende daad door een bejaarde vrouw zouden hebben opgemerkt en haar hierover zouden hebben aangesproken aangezien dit getuigt van een daad van verzet tegen de bendes. In ditzelfde verband valt tenslotte op dat u haar initiatief als iets positiefs ervaarde, hoewel dit initiatief aan de basis zou hebben gelegen van al jullie problemen. Bovendien kon men er redelijkerwijze van uitgaan dat de bendeleden jullie hierover zouden aanspreken, iets waarvan u beweert dat het ook effectief is gebeurd. U werd dan ook gevraagd waarom u zo positief reageerde op het initiatief van uw moeder. U reageerde door te zeggen dat uw moeder haar voornemen positief was aangezien ze jullie wilde beschermen en u zou haar dan ook nooit de schuld hebben gegeven van jullie problemen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 103). Deze uitleg overtuigt evenmin en roept verdere vraagtekens op bij uw verklaringen.

Naar aanleiding van de eerste keer dat de bendeleden van MS u zouden hebben aangesproken en van u eisten om voortaan maandelijks 100 dollar te betalen, verklaarde u dat u uw echtgenote hiervan op de hoogte bracht. U zou haar gezegd hebben dat u bij het volgende contact met de bendeleden zou polsen bij hen of zij de maandelijkse renta van 100 dollar niet konden laten vallen. U werd erop gewezen dat dit een weinig realistisch voorstel was, aangezien men redelijkerwijze kan verwachten dat bendeleden zich hier nooit mee akkoord zouden stellen. U bevestigde dat dit klopte, maar u gaf aan dat u niet wilde betalen aangezien de autoriteiten u anders zouden kunnen percipiëren als iemand die de bendes ondersteunt (zie notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vragen 124-129). Uw echtgenote werd gevraagd wat u haar had gezegd over het al dan niet effectief betalen van de maandelijkse renta zoals zij hadden opgeëist. Zij verklaarde dat u haar had gezegd dat u deze renta zou betalen en dat zij zich verder geen zorgen meer hoefde te maken. Zij werd er vervolgens op gewezen dat u iets anders had verklaard, namelijk dat u zou proberen met hen te onderhandelen om de renta te laten vallen. Uw echtgenote bevestigde nu dat dit effectief zo gezegd is door u en dat u haar dit had gezegd om haar gerust te stellen. Uw echtgenote werd er vervolgens op gewezen dat het allerm minst geruststellend is wanneer u haar uw voornemen om met hen te zullen onderhandelen over de renta kenbaar maakt aangezien dergelijke onderhandelingen kunnen worden gezien als een daad van verzet tegen de bendes. Uw echtgenote reageerde nog door te zeggen dat zij erg ongerust was en dat u de situatie nog redelijk rustig opvatte en u uw gewone leven nog bleef verderzetten (zie notities persoonlijk onderhoud 2011880B, vragen 99-101). Wat er ook van zij, uw verklaringen in verband met uw voornemen om te zullen onderhandelen met de bendeleden doen de wenkbrauwen fronsen. Bovendien zijn uw verklaringen incoherent met de verklaringen van uw echtgenote in dit verband.

Vervolgens verklaarde u dat er de dag nadat de twee bendeleden u hadden aangesproken over de overschilderde graffiti een jongeman, een zogenaamde rentero, zou zijn langsgekomen om de 100 dollar te komen innen (zie notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vraag 130). Uw echtgenote daarentegen kon dit moment niet goed in de tijd situeren aangezien ze het zich niet meer goed kon herinneren, maar nader doorvragen bij haar wees uit dat het weliswaar een aantal dagen later was volgens haar maar zeker niet al de volgende dag zoals u nochtans had beweerd. Ter harer verdediging voerde uw echtgenote aan dat zij niet thuis was op het moment dat deze rentero langskwam, maar het feit dat zij niet thuis was, neemt niet weg dat haar zou moeten zijn bijgebleven dat er al de dag na het eerste contact met de bendeleden een rentero zou zijn langsgekomen om de daad bij het woord te voegen en de opgeëiste 100 dollar te komen innen (zie notities persoonlijk onderhoud 2011880B, vragen 104-111). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u de jongeman die het geld kwam innen gewoon zou hebben gezegd dat u het geld niet had en dat u hem een maand later zeker zou betalen,

iets wat deze jongeman lastig vond, maar wel degelijk aanvaardde, althans volgens uw verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vragen 130-131). Ook dit mag erg verbazen.

Ook in verband met het incident in september 2018 waarbij er in jullie huis zou zijn binnengebroken en chaos gecreëerd, legden jullie tegenstrijdige verklaringen af, die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ondermijnen.

U verklaarde dat u uw schoonvader opbelde om de situatie uit te leggen en te vragen of hij de kinderen kon komen ophalen zodat jullie de rommel konden opruimen (zie notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vraag 140). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat zij haar vader opbelde. Er werd haar gevraagd of zij haar vader dan aan de telefoon uitlegde wat er was gebeurd en hem vervolgens vroeg om te komen zodat hij de kinderen kon ophalen. Zij bevestigde dat dit zo is verlopen. Toen zij erop werd gewezen dat jullie verklaringen tegenstrijdig zijn, verklaarde ze dat ze erg nerveus was op het moment van de feiten. Ze wijzigde vervolgens haar verklaringen en liet optekenen dat u wel degelijk met haar vader had gebeld. Zij werd erop gewezen dat zij even daarvoor nog net het tegenovergestelde had beweerd en het gereconstrueerde telefoongesprek tussen haarzelf en haar vader had bevestigd. Ze repliceerde dat ze in de war was en dat ze het zich niet goed meer kon herinneren (zie notities persoonlijk onderhoud 2011880B, vragen 118-125). Deze uitleg kan niet overtuigen.

Ook over de vraag wie precies de kinderen later die avond terug is gaan afhalen bij uw schoonouders legden jullie tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde dat jullie samen de kinderen waren gaan afhalen bij uw schoonouders (zie notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vraag 144). Uw echtgenote daarentegen legde erg incoherente en onstandvastige verklaringen af in dit verband. Eerst verklaarde ze zich niet meer te herinneren of het haar ouders waren die de kinderen hadden teruggebracht dan wel of het u was geweest die hen was gaan afhalen. Nadat ze er vervolgens op was gewezen dat ze gewoon diende te beschrijven wat er die dag was gebeurd, leek ze zich plots te herinneren dat u het was geweest die de kinderen was gaan afhalen. Wanneer haar vervolgens uitdrukkelijk werd gevraagd of zij er niet bij was, wijzigde zij haar verklaringen en liet ze optekenen dat ze er wel bij was maar dat ze zich niet goed voelde. Er werd haar hierna ter conclusie voorgelegd dat u samen met haar de kinderen was gaan afhalen bij uw schoonouders. Opnieuw wijzigde zij haar verklaringen en liet nu definitief optekenen dat ze thuis was gebleven en dat u dus alleen de kinderen was gaan afhalen bij uw schoonouders. Zij werd erop gewezen dat zij op deze nochtans eenvoudige vraag drie verschillende versies heeft laten optekenen en dat bovendien haar definitieve versie van de feiten tegenstrijdig is aan uw versie van deze feiten. Toen zij met dit laatste werd geconfronteerd, bleef zij erbij dat zij thuis was gebleven en dat jullie dus niet samen de kinderen waren gaan afhalen bij uw schoonouders (zie notities persoonlijk onderhoud 2011880B, vragen 126-134). Jullie verklaringen blijven aldus tegenstrijdig.

Over het volgende incident legden jullie eveneens incoherente verklaringen af. U verklaarde dat de dag na de inbraak dezelfde bendeleden die u eerder hadden aangesproken over de graffiti terug naar uw huis waren gekomen. Ze zouden van u 100 dollar hebben opgeëist, hetgeen u ook effectief betaalde. Ze zouden ook gezegd hebben dat ze geen spelletje speelden met u en dat u voortaan met hen diende samen te werken zo niet zouden ze u of het leven van uw kinderen schade toebrengen. U bevestigde dat u dit laatste dreigement ook aan uw echtgenote heeft meegedeeld (zie notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vragen 150-156). Uw echtgenote daarentegen verklaarde zich niet meer te herinneren of er naar aanleiding van dit incident al dan niet dreigementen werden geuit door de bendeleden. Toen ze erop werd gewezen dat u wel degelijk had verklaard bedreigd te zijn geweest, verklaarde ze dat deze dreigementen aan u en dus niet aan haar waren meegedeeld. Toen ze hierna werd gevraagd of u haar dan niet had ingelicht over deze dreigementen, antwoordde zij dat dit niet het geval was aangezien u haar niet had willen ongerust maken. Zij werd vervolgens gewezen op uw verklaringen in dit verband. Nu antwoordde ze dat u het haar later wel beetje bij beetje heeft meegedeeld. Deze uitleg kan niet overtuigen. Bovendien blijkt dat zij niet wist welke concrete dreigementen er zouden zijn geuit. Ze verwees vaagweg dat u met hen moest samenwerken, want dat het anders erger ging worden (zie notities persoonlijk onderhoud 2011880B, vragen 155-161). Men mag er evenwel redelijkerwijze van uitgaan dat, wanneer u beweert aan uw echtgenote te hebben meegedeeld dat de bendeleden u en jullie kinderen hadden bedreigd, zij zich dit concrete dreigement beter zou kunnen herinneren, precies omdat nu ook duidelijk bleek dat de kinderen erin betrokken waren. Dat dit niet het geval is, is hoogst opmerkelijk.

U zou de volgende jaren het maandelijkse bedrag hebben betaald en zou, naar aanleiding van een klacht die u hiertegen in december 2019 zou hebben ingediend, in januari 2020 ernstige bedreigingen en het bevel de wijk te verlaten hebben ontvangen.

Ook in verband met deze gebeurtenissen, die jullie uiteindelijk zouden hebben doen beslissen het land te ontvluchten, leggen jullie evenwel tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde uw ex-partner dat u haar niet op de hoogte had gebracht van de dreigementen die u op 4 januari had ontvangen. Zij verklaarde dat u pas op 6 januari 2020 met haar contact had opgenomen om haar te zeggen dat u opnieuw een aangifte had gedaan, dit keer naar aanleiding van de feiten die u op 4 januari 2020 waren overkomen. Zij verklaarde bovendien dat ze niet goed wist wanneer u precies werd bedreigd. Zij veronderstelde dat dit begin januari was gebeurd en zeker niet eerder, want als het tijdens de eindejaarsfeesten was gebeurd zou zij het zeker vernomen hebben van u. Zij werd erop gewezen dat zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans had laten optekenen dat op 4 januari 2020 de bendeleden door hadden dat u een aangifte had gedaan en dat ze u vervolgens die dag hebben bedreigd. Zij verklaarde ook bij DVZ dat u dit aan haar communiceerde. Toen zij hierop werd gewezen, verklaarde ze dat ze zich wel kon herinneren dat u haar op 6 januari in kennis had gesteld van alles, maar ze voegde er aan toe zich niets te kunnen herinneren in verband met 4 januari 2020 (zie notities persoonlijk onderhoud 2011877, vragen 92-97 en zie vragenlijst DVZ dossier 2011877, vraag 5). U daarentegen verklaarde dat u uw ex-partner onmiddellijk op de hoogte had gebracht van het incident van 4 januari 2020. Toen u erop werd gewezen dat uw ex-partner iets anders had gezegd, kon u hiervoor geen verklaring geven. U lichtte toe dat u bijna dagelijks met uw ex-partner belde om de kinderen te kunnen horen en dat u dus zeker ook die avond met uw ex-partner had gebeld zodat u haar onmiddellijk in kennis had gesteld (zie notities persoonlijk onderhoud 18 december 2020, vragen 23-25). Dit alles roept de nodige vraagtekens op.

In verband met dit telefoongesprek tussen u en uw ex-partner is het verder opmerkelijk dat zij verklaarde dat zij u heeft proberen te kalmeren omdat u helemaal in paniek was. Zo zou zij u hebben gezegd dat u de juiste beslissing had genomen om een klacht in te dienen bij de politie en ook dat de politie jullie zeker zou helpen (zie notities persoonlijk onderhoud 2011877, vraag 91). U daarentegen verklaarde dat uw ex-partner weliswaar positief reageerde op het feit dat u een klacht had ingediend bij de politie, maar daarnaast verklaarde u dat ze haar ongenoegen uitte over het feit dat de politie geen positief gehoor kon geven aan uw klacht. U werd gewezen op de verklaringen van uw ex-partner. U verklaarde dat men haar uitspraken niet letterlijk diende te nemen en ook dat ze wellicht had bedoeld dat de politie jullie uiteindelijk wel zou vooruit helpen (zie notities persoonlijk onderhoud 18 december 2020, vragen 30-32).

Deze uitleg is niet overtuigend.

In verband met het incident van 8 januari 2020 tenslotte dient nog te worden gewezen op volgende opmerkelijke vaststellingen. De dag eerder werd uw ex-partner samen met jullie twee kinderen achtervolgd door een gewapende man. Dit zou haar en jullie kinderen erg veel angst hebben ingeboezemd. Bovendien was voor u toen duidelijk geworden dat de personen die u viseerden nu ook te weten waren gekomen waar uw ex-partner en jullie twee kinderen woonden. U had bovendien sterke indicaties dat de persoon die uw ex-partner en jullie kinderen had achtervolgd op 7 januari 2020 dezelfde persoon was die u, uw echtgenote en uw twee andere kinderen eerder die dag had achtervolgd, gelet op het feit dat dezelfde witte auto betrokken was (zie notities persoonlijk onderhoud 18 december 2020, vragen 33 en 34). Het is dan ook onbegrijpelijk dat u uw ex-partner vervolgens vroeg om op 8 januari 2020 in uw plaats naar het oudercontact te gaan van één van jullie kinderen en dit omdat u het te riskant vond voor uzelf om zich naar buiten te begeven. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat u er tot op dat moment van uitging dat enkel uw kinderen en uzelf werden geviseerd. U voegde er nog aan toe dat het oudercontact iets erg belangrijks was en dat bij afwezigheid op het oudercontact er sancties werden genomen. Omdat u er bovendien van overtuigd was dat uw ex-partner geen gevaar liep, zou u haar gevraagd hebben in uw plaats te gaan (zie notities persoonlijk onderhoud 18 december 2020, vraag 39). Uw ex-partner werd hier eveneens mee geconfronteerd. Zij had eerder nog verklaard dat u haar naar aanleiding van het incident dat haar op 7 januari was overkomen had geadviseerd om niet meer met de kinderen naar buiten te komen en ook dat indien zij iets nodig had zij het eerst met u diende te bespreken om te zien of er geen mogelijkheid was om het te verkrijgen zonder het huis te verlaten. Het is dan ook zeer bevreemdend dat u haar dan de dag na het incident van 7 januari 2020 vroeg om naar buiten te gaan om haar het oudercontact te laten bijwonen. Uw ex-partner verklaarde dat de bedreigingen in eerste instantie tegen u en de kinderen waren gericht en niet tegen haar (zie notities persoonlijk onderhoud 2011877, vragen 114 en 117). De uitleg van jullie beiden kan allerm minst overtuigen. Het was immers al duidelijk gebleken dat uw ex-partner ook mee werd betrokken

in de problemen naar aanleiding van het incident dat haar en jullie kinderen was overkomen op 7 januari 2020. Dat u nog verwijst naar het belang van de verplichte aanwezigheid op een oudercontact terwijl toen al duidelijk was geworden dat jullie levens, ook dat van uw ex-partner, in gevaar zouden zijn geweest, is dan ook totaal onbegrijpelijk.

Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan uw asielrelaas.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun reïntegratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de reïntegratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de " UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from El Salvador " van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet in positieve zin wijzigen. De identiteitskaart en het paspoort bevestigen enkel uw persoonsgegevens. Deze staan hier niet ter discussie. De aangifte van augustus 2019 bevestigt dat u een aangifte heeft gedaan naar aanleiding van het illegaal kopiëren van uw bankkaart. Deze aangifte werd gedaan op aanraden van uw verzekeraar zodat u aan de voorwaarden voldeed om een schadevergoeding te bekomen voor het financiële verlies dat u had geleden (zie notities persoonlijk onderhoud 18 december 2020, vragen 12-15). Dit staat hier evenmin ter discussie. Dat dit feit verband houdt met de andere feiten die u beweert te hebben ondergaan, blijkt nergens uit deze aangifte. In verband met de aangifte van 6 januari 2020 valt op dat hierin is vermeld dat de graffiti vorig jaar in augustus werd aangebracht ('en el mes de agosto del año pasado'). Dat zou dus betekenen dat deze in augustus 2019 werd aangebracht terwijl u op het CGVS verklaart dat deze in augustus 2018 is aangebracht (zie aangifte, toegevoegd aan het administratief dossier en zie persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vraag 70). Er staat ook in vermeld dat u de graffiti had verwijderd ('y el lo borro'), terwijl u hier op het CGVS verklaarde dat niet u maar wel uw moeder deze graffiti heeft verwijderd (zie aangifte, toegevoegd aan het administratief dossier en zie persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vraag 65). Aan de feiten vermeld in deze aangifte wordt dan ook omwille van deze vaststellingen en de vaststellingen hierboven geen geloof gehecht. Het krantenartikel tenslotte in verband met de vermoorde politieagent betreft algemene informatie die niet op jullie betrekking heeft. Ook de opmerkingen bij de notities van het gehoor, die u op 8 januari 2021 opstuurde, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Ten aanzien van verzoekers ex-partner en echtgenote worden op 19 januari 2021 eveneens telkens een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beroepen die hiertegen werden ingediend, zijn gekend onder de nummers 257 340 en 257 343.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij betoogt:

“Verzoekende partij merkt op dat verwerende partij de situatie in El Salvador minimaliseert. Verzoekende partij heeft uitgebreid verteld over de bedreigingen en afpersingen door de bendeleden die verzoekende partij hebben gedwongen om haar land te verlaten. De voornaamste reden waarom verzoekende partij haar land is ontvlucht, waren niet eens de afpersing maar de bedreigingen in hoofde van haar en haar kinderen. Het feit dat de daden van de bendes niet hoofdzakelijk politiek ingegeven zijn, betekent niet dat zij niet gewelddadig te werk gaan en dat het leven van verzoekende partij en haar gezin niet in gevaar zou zijn. Meer nog, de bedreigingen werden erger en erger naarmate verzoekende partij klacht indiende en bescherming vroeg aan de El Salvadoraanse autoriteiten.

(....)

Waar hadden zij dan nog verder over moeten spreken? Zowel verzoekende partij als haar echtgenote hebben verklaard dat het aanbrengen van graffiti op huizen de manier van werken is van bendeleden en dat zij zo hun territorium afbakenen. Dit is een alledaags gegeven die niet enkel bij verzoekende partij voorviel, maar dat Vele El Salvadoranen hiermee te maken krijgen. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet welk gesprek verwerende partij verwachtte tussen verzoekende partij en haar echtgenote. Deze argumentatie van verwerende partij toont aan dat zij onvoldoende kennis heeft van de werking van de bendes in El Salvador.

Vervolgens haalt verwerende partij geen tegenstrijdigheden aan in het relaas van verzoekende partij, maar vindt het gedrag van de moeder van verzoekende partij ‘opvallend en vreemd’:

(...)

Verwerende partij mag het da wel ‘opvallend’ vinden, deze subjectieve redenering gaat absoluut niet op. De wijk van verzoekende partij werd gecontroleerd door twee rivaliserende bendes, noch verzoekende partij, noch haar moeder wilden opvallen of gezien worden als aanhangers van een van de twee bendes. Zij nam dan ook onmiddellijk het initiatief om de graffiti weg te doen. De moeder van verzoekende partij is tevens een zeer actief persoon die geen toestemming vraagt aan iemand om bepaalde zaken te doen of te laten. Dat verwerende partij deze uitleg niet overtuigend vindt, neemt niets weg aan de gebeurtenissen en aan de vrees van verzoekende partij.

(...)

Verwerende partij verwacht aldus dat verzoekende partij en haar echtgenote alles letterlijk hetzelfde vertellen?! Zij hebben verschillende gesprekken gehad, waar verzoekende partij inderdaad haar echtgenote heeft trachten gerust te stellen en haar heeft gezegd te vragen of de renta kon verlaagd worden of afgeschaft kon worden. Vragen/afdingen stond immers vrij en het betekende niet dat zij hiermee zouden instemmen. Het enige waar niet over te discussiëren viel, was een doodsvonnis, over geld kon altijd onderhandeld worden in El Salvador, dit zit namelijk ingebakken in hun cultuur.

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet wat verwerende partij met haar argument meent aan te kunnen tonen...

(...)

De echtgenote van verzoekende partij herinnerde zich de exacte datum niet meer. Hier hebben zij een plausibele verklaring voor gegeven: zij was immers niet thuis toen het bendelid langskwam. Zij kan ook niet verwacht worden om als een robot - elk gebeurtenis - zich dag op dag te herinneren. Verzoekende partij en haar gezin hebben bijzonder veel meegemaakt en zijn getraumatiseerd en met doodsangsten hun vertrouwde omgeving moeten ontvluchten. Verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken en vermeende tegenstellingen te vinden.

Alle argumenten die verwerende partij aanhaalt zijn vermeende tegenstellingen die er geen zijn.

Verwerende partij focust zich ten onrecht op dergelijke pietluttigheden om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken en verliest de kern van haar problemen volledig uit het oog.

II.1.4 Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens de bescherming van de overheidsapparaat niet te hebben uitgeput. Verzoekende partij diende verschillende klachten in bij de politie, maar deze

maakten de (doods)bedreigingen alleen maar erger. Meer nog, de politieagent die de klacht noteerde, gaf zelf aan niets te kunnen beginnen tegen de bendes. De benedeleden waren ook perfect op de hoogte telkens verzoekende partij een klacht neerlegde bij de politie.

Ondanks alle bedreigingen, was verzoekende partij nooit van plan om haar land te verlaten en diende ook op 6 januari opnieuw klacht in.

Toen ook bleek dat niets werd ondernomen om het gezin van verzoekende partij te beschermen, besloten zij pas op 9 januari om het land te verlaten.

Verzoekende partij vreest vooral voor het leven van haar kinderen. Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik de gegrondheid van de vrees voor het leven van verzoekende partij en haar gezin onderzocht.

Dergelijke redenering van verwerende partij toont aan dat zij geen enkel besef heeft van de werking van de bendes en de (corruptie en infiltratie van benedeleden binnen de) politie in El Salvador.

Een klacht indienen bij de politie of de autoriteiten inschakelen voor dergelijke bedreigingen door de benedeleden betekende – zoals gebleken is - haar doodsvonnissen tekenen... Immers, de politie was zelf corrupt en doordrongen met benedeleden. Zij staan eveneens gekend informatie over klachten door te spelen aan de benedeleden, zoals ook blijkt uit het Country Policy and Information Note van januari 2021: (stuk 3)

(....)

De redenering en motivering van verwerende partij is dan ook bijzonder onzorgvuldig en toont een totaal gebrek aan inlevingsvermogen in de situatie van verzoekende partij aan.

Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij meent te kunnen stellen dat verzoekende partij geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

II.1.5 Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar gezin werden bedreigd. Zij kon geen kant meer op.

Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus."

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoeker voegt volgend stuk toe ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- UK Home Office, Country Policy and Information Note, januari 2021.

3. Nota met opmerkingen

Op 2 april 2021 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt. Zij verwijst tevens naar:

- COI Focus "El Salvador: Retour au pays des ressortissants" van 17 december 2020;
- COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020;
- UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016.

Verder voegt de verwerende partij ook de CGVS-vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS toe van verzoekers ex-partner.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat in augustus 2018 enkele bendeleden van Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) graffiti op zijn huis zouden hebben aangebracht, die door zijn moeder werd overschilderd. Deze daad werd door MS-13 als teken van verzet opgevat. Daarop zouden zij een afpersingsom van 100 dollar per maand hebben geëist. Na een eerste weigering, zou er zijn ingebroken bij verzoeker thuis waarna hij de maandelijkse afpersingsom betaalde. Eind 2019 zou een kerstbonus van 1500 dollar zijn geëist. Verzoeker zou een eerste klacht hebben ingediend bij de politie waarover hij op 4 januari 2020 door de bendeleden werd aangesproken. Verzoeker en zijn kinderen werden met de dood bedreigd en kregen 48 uren de tijd om de zone te verlaten. Hierop diende verzoeker een tweede klacht in bij de politie op 6 januari. Op 7 januari zouden verzoeker, zijn echtgenote en de kinderen de indruk hebben gehad te worden achtervolgd. Diezelfde zou zijn ex-partner hebben laten weten dat zij en haar kinderen werden achtervolgd. De dag daarna werd de echtgenote aangesproken op de bus. Op 13 januari 2020 is verzoeker het land ontvlucht, samen met zijn echtgenote, ex-partner en de vier kinderen.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*).

Het risico voor verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van verzoeker mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van een bepaald profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

In deze zin wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht bemerkt dat de loutere verwijzing van verzoeker naar zijn profiel van zelfstandig informaticus en dat van informaticus in dienstverband op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad op wat volgt.

Verzoeker heeft in het kader van zijn asielprocedure een aantal documenten voorgelegd zoals zijn paspoort en identiteitskaart die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens; elementen die niet worden betwist maar niets zeggen over de beweerdde bende problemen.

De eerste aangifte bij de politie van augustus 2019 bevestigt dat verzoeker een aangifte heeft gedaan naar aanleiding van het illegaal kopiëren van zijn bankkaart. Deze aangifte werd gedaan op aanraden van zijn verzekeraar zodat hij voldeed aan de voorwaarden om een schadevergoeding te verkrijgen voor het financiële verlies dat hij had geleden (zie notities persoonlijk onderhoud 18 december 2020, vragen 12-15). Dit element wordt niet betwist. Dat dit feit verband houdt met de andere feiten die verzoeker beweert te hebben ondergaan, blijkt evenwel nergens uit deze aangifte.

Wat betreft de tweede aangifte bij de politie van 6 januari 2020 merkt de Raad op dat hierin is vermeld dat de graffiti vorig jaar in augustus werd aangebracht (*“en el mes de agosto del año pasado”*). Dat zou dus betekenen dat deze in augustus 2019 werd aangebracht terwijl verzoeker op het CGVS verklaart dat deze in augustus 2018 is aangebracht (zie aangifte, toegevoegd aan het administratief dossier en zie persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vraag 70). Er staat ook in vermeld dat verzoeker de graffiti had verwijderd (*“y el lo borro”*), terwijl verzoeker op het CGVS verklaarde dat niet hij maar wel zijn moeder deze graffiti heeft verwijderd (zie aangifte, toegevoegd aan het administratief dossier en zie persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vraag 65). De vaststelling dat de inhoud van de klacht niet overeenstemt met de verklaringen die verzoeker aflegde op het CGVS, ondermijnt reeds de bewijswaarde van deze klacht en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Wat er ook van zij, wat betreft de twee klachten moet worden opgemerkt dat zulke documenten louter zijn opgesteld op basis van verzoekers verklaringen en niet zijn gebaseerd op een politieel of

gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweemde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker, sowieso dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Het krantenartikel over de vermoorde politieagent betreft ten slotte algemene informatie die niet op verzoeker betrekking heeft.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker, zijn echtgenote en ex-partner een aantal opmerkelijkheden bevatten die maken dat deze verklaringen weinig aannemelijk overkomen, met name (i) de reactie van verzoeker en zijn echtgenote bij het zien van de graffiti op de muur van hun huis, (ii) de spontane actie van verzoekers moeder om de graffiti te verwijderen, (iii) het voornemen om te onderhandelen met de bendeleden toen zij de eerste keer een renta van 100 dollar vroegen en (iv) het incident van 8 januari 2020.

Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van verzoeker een aantal punten bevatten zijn die tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn echtgenote en ex-partner, met name (v) over de eerste keer dat de bendeleden een renta van 100 dollar vroegen, (vi) over het incident in september 2018 waarbij er werd ingebroken in het huis, (vii) over de vraag wie precies de kinderen later die avond terug is gaan afhalen bij de grootouders, (viii) over de tweede keer dat de bendeleden een renta van 100 dollar vroegen en ze al dan niet zijn bedreigd, (ix) over de ernstige bedreigingen in januari 2020 die verzoekende partij uiteindelijk heeft doen beslissen het land te ontvluchten, (x) over het telefoongesprek tussen verzoeker en zijn ex-partner in verband met de klacht die hij had ingediend bij de politie, (xi) over het incident van 8 januari 2020 en (xii) de verklaringen over de verplichte aanwezigheid op het oudercontact.

Het geheel van deze opmerkelijke en tegenstrijdige verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas zodanig dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat zij daadwerkelijk problemen hadden met de bende MS-13 in El Salvador.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

5.5. Met betrekking tot de bevinding van de commissaris-generaal dat de reactie van verzoeker en zijn echtgenote bij het zien van de graffiti op de muur van hun huis erg opmerkelijk is, met name dat zij er met elkaar met geen woord over hebben gerept, stelt verzoeker dat het helemaal niet vreemd is dat hij en zijn echtgenote geen uitgebreid gesprek hebben gehad over de graffiti die op hun muur was aangebracht. Hij betoogt dat het aanbrengen van graffiti op huizen de manier is waarop bendes hun territorium afbakenen, hetgeen een alledaags gegeven is waar veel Salvadoranen met te maken krijgen.

Deze uitleg overtuigt de Raad evenwel niet. Net omwille van de algemene context die El Salvador zo kenmerkt, in het bijzonder de sterke aanwezigheid van bendegeweld en de strijd om het behoud van territoriale controle over wijken zoals deze blijkt uit de beschikbare landeninformatie, en net omwille van het feit dat verzoekers wijk *“gelegen is in het midden van tweede rivaliserende bendes”*, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat in zulke omstandigheden het veiligheidsgevoel ernstig wordt aangetast wanneer een eigenaar van een privéwoning plots vaststelt dat een bende deze woning heeft gebruikt om graffiti aan te brengen.

Dit blijkt ook uit verzoekers verklaringen waar hij stelt: *“dat is nooit goed als er zoiets op je huis staat want dat kan allerlei gevolgen hebben”*. Verzoeker verklaart overigens dat ze verbaasd waren, zich slecht voelden, verrast en verdrietig tegelijkertijd (notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vraag

78). Verzoekers verklaringen als zouden hij en zijn echtgenote er na zijn gesprek met de kinderen niet meer met elkaar over hebben gesproken (vraag 90) en er verder geen aandacht aan hebben geschonken (vraag 91), rijmen dan ook niet met de algemene context in El Salvador noch met de context in zijn wijk.

Bovendien liet verzoekers echtgenote in dit verband tegenstrijdige verklaringen optekenen. Zij verklaarde dat zij er onderling nog wel over hebben gepraat *“die dag toen de kinderen er niet meer waren toen ze niet meer wakker waren”*, weliswaar zonder enige diepgang (notities persoonlijk onderhoud echtgenote, vraag 76- 77). Zij ontkende dus dat verzoeker er met geen woord over heeft gerept, maar ook uit haar verklaringen komt naar voren dat zij beiden er klaarblijkelijk niet veel aandacht aan schonken. Dit gebrek aan diepgang rijmt dan weer moeilijk met haar verklaring dat hoewel graffiti op de huizen is te zien in verschillende delen van de wijk, zij nooit hadden verwacht dat er bende graffiti op hun huis zou worden aangebracht (ibid., vragen 78-83).

5.6. Verder merkt de commissaris-generaal op dat het opmerkelijk is dat verzoekers 71-jarige moeder spontaan en op eigen initiatief de graffiti van hun huis zou hebben verwijderd door erover te schilderen. Zij zou dit hebben gedaan zonder verzoeker te consulteren of zijn toestemming te vragen en zonder enige hulp. Verzoekers enige verklaring voor deze merkwaardige gang van zaken is dat zijn moeder een ongelooflijk iemand is die heel veel voor hen doet (zie notities persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vragen 94 en 102). In zijn verzoekschrift stelt verzoeker verder ook dat zijn moeder een zeer actief persoon is die geen toestemming vraagt om bepaalde zaken te doen of te laten. Deze uitleg overtuigt ook hier niet.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bendes in de wijken die zij onder hun controle hebben een doorgedreven sociale controle uitoefenen, onder meer door de inwoners van hun wijken allerlei gedragsregels op te leggen via bedreigingen en geweld en via het 'horen, zien en zwijgen'-principe. (UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador van maart 2016, p. 12; COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 15 juli 2019, p. 19-23). Gelet op de greep die bendes hebben op de wijken onder hun controle, kan redelijkerwijze worden verwacht dat de bendeleden deze opvallende daad door een bejaarde vrouw zouden hebben opgemerkt en haar hierover zouden hebben aangesproken aangezien dit kon worden opgevat als een daad van verzet tegen de bendes. Er mag worden verwacht dat verzoeker en zijn moeder zich bewust waren van deze risico's. Dat verzoekers moeder in deze context niet alleen de bende graffiti zomaar zou hebben overschilderd maar dat zij dit klaarblijkelijk ook heeft kunnen doen zonder enig probleem in een wijk die door de bendes zou zijn gedomineerd, is dan ook weinig aannemelijk. Verzoeker voert geen enkel concreet element aan dat alsnog verklaart waarom zijn moeder ongemoeid werd gelaten. De uitleg in het verzoekschrift dat noch verzoeker noch zijn moeder wilden opvallen of worden gezien als aanhangers van één van de twee bendes, kan gelet op wat voorafgaat evenmin worden aangenomen.

Het is in deze context verder ook opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn verklaringen het initiatief van zijn moeder als positief ervaarde, daar volgens zijn verklaringen dit initiatief aan de basis zou hebben gelegen van al hun problemen. Immers, men kon er redelijkerwijze van uitgaan dat de bendeleden hen hierover zouden aanspreken, iets waarvan verzoeker beweert dat het ook effectief is gebeurd. Wanneer verzoeker werd gevraagd waarom hij zo positief reageerde op het initiatief van zijn moeder, verklaarde hij dat haar voornemen positief was aangezien ze hen wilde beschermen en hij haar dan ook nooit de schuld zou hebben gegeven van hun problemen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 103). Deze uitleg overtuigt evenmin. Waar de beweerde daad van zijn moeder kan worden opgevat als teken van verzet, bracht zij verzoeker en zijn gezin in gevaar. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker, hoe groot zijn moederliefde ook, hier zo licht over gaat. Ten slotte herinnert de Raad nog aan wat werd vastgesteld in punt 5.3., met name dat in de aangifte van 6 januari 2020 wordt vermeld dat verzoeker de graffiti had verwijderd (*“y el lo borro”*), terwijl verzoeker op het CGVS verklaarde dat niet hij maar wel zijn moeder deze graffiti heeft verwijderd (zie aangifte, toegevoegd aan het administratief dossier en zie persoonlijk onderhoud 28 oktober 2020, vraag 65). Zoals vermeld, de vaststelling dat de inhoud van de klacht niet overeenstemt met de verklaringen die verzoeker aflegde op het CGVS, ondermijnt reeds de bewijswaarde van deze klacht en de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

5.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat het hem vrij stond om te vragen of de renta kon worden verlaagd of afgeschaft, wijst de Raad erop dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker van plan was om te onderhandelen met de bendeleden aangezien, gelet op de geschetste context in El Salvador, er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat dergelijke onderhandelingen kunnen worden gezien als een daad van verzet tegen de bendes. In deze context is het eveneens weinig aannemelijk dat verzoeker de jongeman die het geld kwam innen gewoon zou hebben gezegd dat hij het geld niet had en dat hij hem een maand later zeker zou betalen, hetgeen de jongeman blijkbaar lastig vond maar niettemin aanvaardde.

In de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 kan immers worden gelezen dat het niet-betalen of met vertraging betalen van renta kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 16). Ook de UNHCR guidelines vermelden dat de weigering om afpersingsgeld te betalen door de bendes kan worden beschouwd als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die de betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of met elke weigering van betaling, waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes (p. 31).

5.8. Wat betreft de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over zijn voornemen om te onderhandelen over de renta, enerzijds, en over de dag waarop de rentero de eerste keer de renta van 100 dollar kwam innen, anderzijds, stelt de Raad vast dat deze steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op het eerste concrete incident dat verzoeker zou hebben meegemaakt met MS-13. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, betreffen het geen details maar feiten die mee aanleiding zouden hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Er kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat beide echtgenoten op de hoogte zijn van de belangrijke elementen van hun relaas en daarover eensluidende verklaringen kunnen afleggen.

In haar nota met opmerkingen haalt de verwerende partij terecht aan: *“De Commissaris-generaal kan, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, alle gegevens onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van verzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde vluchtmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, quod non in casu.”*

Dat zijn echtgenote niet thuis was toen de rentero langskwam, neemt niet weg, zoals de commissaris-generaal terecht benadrukt, dat haar zou moeten zijn bijgebleven dat er al de dag na het eerste contact met de bendeleden een rentero zou zijn langsgesproken om de daad bij het woord te voegen en de opgeëiste 100 dollar te komen innen. Ook het betoog dat zijn echtgenote veel heeft meegemaakt en getraumatiseerd is, kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen, te meer er geen bewijskrachtige stukken voorliggen die aantonen dat zijn echtgenote getraumatiseerd is, laat staan dat zij geheugenproblemen heeft die verhinderen dat zij volwaardige verklaringen kan afleggen.

5.9. Waar verzoeker aanhaalt dat hem wordt verweten de bescherming van het overheidsapparaat niet te hebben uitgeput, merkt de Raad op dat dit niet in de bestreden beslissing staat. Er wordt enkel vastgesteld dat er een tegenstrijdigheid is tussen de verklaringen van verzoeker en zijn ex-partner over het feit dat hij klacht had ingediend bij de politie en haar reactie hierop.

Overigens, aangezien er geen geloof wordt gehecht aan de beweerde afpersingen en bedreigingen door MS-13, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij door het indienen van een klacht bij de politie gevaar zou lopen.

5.10. Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Andere determinerende motieven laat hij zelfs volledig ongemoeid, zoals deze omtrent de aangifte bij de politie en de tegenstrijdige verklaringen betreffende de aankoop van de vliegtuigtickets. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.11. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat gelet op de vele opmerkelijkheden en tegenstrijdigheden er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker, zijn echtgenote en ex-partner over de vermeende gebeurtenissen, met name de bedreigingen en afpersingen door MS-13, die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

De voorgelegde documenten en hun beperkte inhoud worden niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige verklaringen. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen alsook die van zijn echtgenote en ex-partner in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging en/of ernstige schade niet aannemelijk.

Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maakt hij evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan zijn profiel aannemelijk.

5.12. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en zijn moeilijkheden er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precare socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij sinds 2002 als informaticus werkte in verschillende

bedrijven en dat hij daarnaast als zelfstandige in bijberoep diensten zou hebben geleverd aan bedrijven op het vlak van informatica. In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.13. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*".

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als 'returnee'/terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers beweerde problemen met MS-13. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van deze bendes. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden van MS-13 stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegeëlateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegeëlateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geëiseerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het

algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.14. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances,*

the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise." (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *"An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador"* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *"highly targeted and individualized"* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij met haar nota met opmerkingen de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES